

Kunovický zázrak: Děti pečují o mentálně postižené ženy

25. 1. 7:30

Chodí za nimi do ústavu již od první třídy. Berou si je k sobě domů na Vánoce, jezdí s nimi na výlety. „Jsou to naši kamarádi,“ líčí nadšeně děti z kunovické základní školy.

Děti z kunovické 5.A s klientkami z domova na Bělince. | Foto: Archiv Andrey Olbertové

Kunovice - V posledních dnech se v České republice diskutuje o tom, nakolik efektivní je integrace postižených do většinové společnosti a zda je vhodné, když se zdravé a postižené děti vzdělávají společně.

Příběh žáků páté třídy základní školy z Kunovic ukazuje, jak našli štěstí a smysl života v soužití s postiženými kamarády, mentálně postiženými dospělými ženami. Děti s nimi neváhají trávit volný čas, starat se o ně při výletech, vzdělávat je, bavit je nebo na ně vybírat peníze. Za svou dobročinnost byly nominovány na Zlatý oříšek, soutěž pro mimořádně talentované děti.

Vše začalo tak, že učitelka kunovické základní školy Andrea Olbertová navštěvovala klientky Domova pro osoby se zdravotním postižením Bělinka. Docházela za nimi deset let. Když dostala ve škole na starost nové prvňáčky, představila jim své dobročinné aktivity. Děti natolik zaujaly, že chtěly chodit do Bělinky s ní.

„Bylo to na bázi naprosté dobrovolnosti, ale chtěli se zapojit všichni," vypráví učitelka. Nikoho nemusel přesvědčovat. Když teď dělají akci, na níž je počet pomocníků omezen, děti se přetahují, které bude vybráno. „Do Bělince chodím nyní už 15 let. Tahle třída o to měla zájem, tahle třída mě vyburcovala, abych to posunula někam dál, než jsou jen návštěvy," vzpomíná Andrea Olbertová.

Stali se z nich přátelé

„Na Bělince jsou lidi se zdravotním postižením, ale my je bereme jako naše kamarády," vysvětluje Šimon Ludvíček, jeden z žáků téhle pozoruhodné třídy. Děti jim pomáhají s internetem, tablety, hendikepovaní je na oplátku učí hrát na bubny nebo v divadelním sboru.

Paní učitelka Olbertová, Šimon Ludvíček, vpravo její dcera Nelly. Základní pilíře kunovické pomoci.

Foto: Zuzana Hronová

Nevšedními kamarády kunovických dětí je deset žen od třiceti do padesáti let s různými kombinacemi mentálního a tělesného postižení.

„Děti se s nimi naučily skvěle komunikovat. Vizuálně je to třicetiletá či čtyřicetiletá žena, ale my vždycky říkáme, že jsou něco jak ti prváci. Naše děcka nepoužívají slovo postižení, ale kamarádi. Na rozdíl od mnohých vrstevníků nemají problém s kontaktem s postiženými lidmi," říká učitelka Olbertová.

V 5.A má svou dceru Nelly, která se v Bělince také angažuje. S několika spolužačkami neváhala a trávila s klientkami i značnou část Štědrého dne.

„Na Štědrý den jsme jim donesly dárky. Většina klientů odjela za rodiči, ale osm holek tam zůstalo. S nimi jsme tam zůstaly, poobědvaly, popovídali si. Teď jsme je také pozvali k nám domů, tatka hrál na kytaru, zpívali jsme, udělali jsme jim večeři a zahráli si s námi stolní tenis. Vůbec se jim od nás nechtělo," vzpomíná Nelly Olbertová.

FOTO Integrace v praxi. Žáci kamarádí s postiženými ženami

Žáci se za těch pět let naučili se svými deseti kamarády zacházet natolik profesionálně, že si již troufají vzít je s sebou na výlet a tam se o ně náležitě postarat.

„Nedávno jsme je vzali do zoo Hodonín. Museli jsme se o všechny kamarády starat, jednak aby se nám neztratili, jednak jim všechno vysvětlit a také říct, co je které zvíře. Dva kamarádi jsou na vozíku, tak ty jsme museli vézt," líčí Šimon.

„Děti už přesně vědí, s čím kdo potřebuje pomoci, kdo se třeba bojí do schodů a podobně," pochvaluje si paní učitelka Olbertová.

Ta se tento školní rok přesunula zpátky k novým prvňáčkům a svou třídu tak po čtyřech letech opustila. "Ale nic se nezměnilo. Jejich nová paní učitelka se do charitativní činnosti také zapojila. Ostatně, co jí zbývalo, děti jí do toho vtáhly. Ale vůbec neprotestovala. A navíc mi teď tahle 5. A pomáhá do charity zasvěcovat mé nové prvňáčky, které to už také chytlo," líčí kantorka.

Videovizitka kunovické třídy na Zlatém oříšku. Hovoří Šimon Ludvíček a Nelly Olbertová.

Klientky "Bělinky" tak prožívají neveselý život. V roce 2011 si je vybral slovenský režisér Matěj Mináč, když natáčel hraný dokument o Nicholasu Wintonovi Nickyho rodina. Loni byla 5.A z kunovické školy nominována na Zlatý oříšek pro mimořádně talentované děti právě pro svou dobročinnost. "Holky z Bělinky" se tak znovu objevily v televizi, tentokrát na slavnostním finále Zlatého oříšku na konci roku, kdy sledovaly vítězná tažení svých přátel.

Za vítězství v soutěži dostala třída 10 tisíc korun. Uspořádá za ně pro své postižené přátele velký koncert. "Bude tam účinkovat náš školní soubor a samozřejmě si tu zahrají i naši kamarádi, nacvičíme to s nimi," líčí přípravy Šimon Ludvíček.

Jaké pocity si děti odnášejí z tohoto netradičního soužití? „Líbí se mi, že holky z Bělinky jsou díky nám víc nadšené, víc šťastné. Jsou rády, že mají kamarády, že nejsou úplně samy," říká Nelly Olbertová, jež ve volném čase navštěvuje dramatický kroužek a hraje na klávesy a na flétnu.

Tyhle děti mají dobročinnost v krvi. Když se loučíme, Šimon nám ještě prozradí, že pomáhají také dětem s leukémií v rámci nadace Život pro děti. "Jezdíme na kolech, prodáváme náramky a sbíráme na ně peníze, aby se mohly dál léčit," líčí nadšeně.

Paní učitelka přikyvuje hlavou a s úsměvem dodává: „Oni chtějí pořád pomáhat. Když bylo Tří králů, tak se málem poprali o to, kdo bude chodit po tříkrálové sbírce a vybírat penízky na charitu."

autor: Zuzana Hronová